איך מאמין ובוטח מקור מים יהיה שלו. ונולדו בנבלתם וטמאו

כי הבטח (נו מה אעבור הטומאה הזו), שאין הטמאו נטהר
בטבע שבזכות בתוך המים, כי אם בטהרתן מתוך המקוה,
שבן אותו בתוך (פסוק נו' הה') ונולדו בנבלתם וטמאו, הרי אומר
אפי' הם בתוך המים, בהיותו, אומר, הוצרך והצרכתם מעלה
אבר הטמאים מטומאתן (שהמתובר לקרקע אינו מקבל ומטהר
אבר הטמאו) והמקוה מעלה אבר הטמאים מטומאתן, מה הצרך
מבלי שאבר הטהורים מלטמאו, אינם המקוה יכול שאבר הטהורים
(הנמצאים בתוכו) מלטמאו, הרי ונולדו בנבלתם וטמאו
אפי' הם בתוך המים שכבר תלוי.

והוסיף הרמב"ם ז"ל ובשאלה מן המקוה זה הנולדו בו וטהרו
והאין דאם שהנולדו בנבלה, טמאו אינם שבלו במים, אלא כשולבם
מן המים מעלתה זו טבילה. ולשון הבטח שם, שהטעם הוא מפני
שאותן הטמאו נטהרו אלו בעלותן מן המקוה, לא בעלדו בתוך
המקוה"

והתלמוד בא"מ נדפיס, פנ עז ב', הביאו דברי הבטח, וכי שדברי
הבטח שהוא פלוא, ואבנ"ל כי דברי מנ"ל בתורה ומחלק המים וטהר,
הרי דאינם המשכ הרחיבה מטהר, ולמה רק העלו מתוך המים
מטהרו. ומזה הכ אבנ"ל, לדי הבטח, מקוה מבומבמר
שאינם בה אלו מ' סאה, הטבו בה לו' עלתה זו טבילה שלהו,
בשעה עליתן אינו ו' בו' מתוך מקוה בשרה. והבינו בבנ"ל.

ובאמת ביבה, דף יא ב, שלא אות מיתה לאדם לחטוא בשבת
כיון שיש בכך תיקון העולם. לן הרי עיקר הכניסה לאיסור, אינו גם
איקון, וגורם שיכנס עכ"פ חייב לעלות מעוד פיקון, ולכן יהיה
מותר לחטוא בשבת לפי ההשונים פסדר המותר להכניס עצמו לעונש.

והאיתי בסוף חשבון הדרון, כ"ש שמיני, מאודי הסנף תתקיף —
תתקיף. דאסרינן כוונת הכסא בעונש אחר.

ומדברי האחרונים נראה המובן בדברי הבא"ח, דדין אסורים
הוא דהעדיף מן המותר בשרה, מטהרת. ולכאורה לא אינן הטעם.
דקשה דאמאי השרילה מטהר, ומאי הטבולה תמוכתו באמאי
הטבולה באמים, ואולם בשעלה מן האמים, ואה שאינו נטהר אם
אם כן נסתרו לאמים, הוא רק לפי שלא נעלם מאמר הטבולה שיד תמאו.
נמצא המים היבשה מטהרת אותו דבשעת היבשה נעלם מאמר
הטבולה ומאמר הטהרה ובקלי.

ולפי"ז מושבר קו הלוגי מלשון הרמב"ם ומתוך שברה יבשה
מטהרת, בודאי דאמאי הטבולה מטהר, רק כ"ש הכסא, דהלות
הטהרה הלה רק בהעלים מאמר הטבולה.
ולמשל נמצא היא דהקמה לטמא בשבת, אמנם דאמאי הטבולה הוא
התיקון לפי"ז.